

Reformace

Září 2017

Ročník 6, číslo 59

DŮVĚŘUJTE PÁNU

Chtěl bych vám doporučit, abyste důvěřovali Bohu v časných věcech. Vytrvale krácejte cestou bezúhonnosti a ukažte, že jste nezlomní díky síle, kterou čerpáte jenom z důvěry v samotného Boha. Tak budete vysvobozeni od těžkého břemena časných starostí a nebudete se trápit kvůli špatným zprávám. Vaše srdce se ve vší důvěře upne na Pána. Jak upokojivé je plout po proudu Boží prozřetelnosti. Neexistuje více požehnaný způsob života, než je život v závislosti na Bohu, který zachovává smlouvu. Netrápíme se žádnými starostmi, protože on se o nás stará. Nemáme žádné potíže, protože vkládáme svá břemena na Pána.

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

OBSAH

Boží neměnnost	3
Boží svatost	6
Duchovní zralost mladších žen (Tt 2,4-5)	13
Naprosté odpuštění (Žd 10,1-18)	19
Prorok - recidivista (Gn 20,1-18)	32
Jiné evangelium	47

BOŽÍ NEMĚNNOST

John MacDuff

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- *Ale ty jsi stále týž a bez konce jsou tvoje léta. (Ž 102,28)*

Jaký pramen jistoty a útěchy je k nalezení v boží neměnnosti! Žádná vlnka nedokáže narušit klid jeho nikdy neměnicí se povahy. Pokud by tomu tak nebylo, nebyl by již více dokonalou bytostí, ztratil by tím své božství, přestal by být Bohem!

Změna je naším údělem zde na zemi. „Ta zaniknou!“, je stručnou kronikou týkající se všeho na této straně stvoření. Nebe nad námi, země pod námi, veškeré přírodní prvky a jevy kolem nás mají určený svůj konec. „Rozkladu propadne všechen nebeský zástup: nebesa se svinou jako kniha a všechen jejich zástup bude padat, jako opadává listí z vinné révy a padavče z fíkovníku.“

Chvíle posvěcených projevů vzájemné lásky jsou pryč! Přátelé, kteří nám oslazovali naši pouť svou přítomností, odešli! Avšak uprostřed vzdouvajícího se moře nestálosti je k nalezení kotva, kotva bezpečí a jistoty. „Ale ty jsi stále týž a bez konce jsou tvoje léta.“ Vše se mění – jen Neměnný ne! Lešení postavené lidmi se zřítí, avšak chrám živého Boha bude stát. Rákos se zlomí pod náporu větru, ale živoucí skála odolá a bouři přežije.

Jaké požehnání, obzvláště když můžeme uvažovat o neměnnosti našeho věčného velekněze. „Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky!“ Je pravdou, že již je v jistém smyslu „proměněn“. Už více není mužem

zármutku; není už tulákem bez domovského práva. *Je vyvýšen a dosazen na trůn ve slávě nebes.* Andělé ho velebí, svatí ho milují. Avšak jeho srdce nezná změnu. Jeho vyvýšení do slávy nezahladilo Jeho láskyplný lidský soucit. Můžeme o něm přemýšlet v rozličných situacích, kdy přijímá odvrženého hříšníka, když utiňuje bouři, nebo jak stojí v branách města Naim, když roní slzy lítosti nad ztraceným městem, nebo slzy soucitu nad hrobem přítele, a přes to vše napsat, „Ty jsi stále stejný!“ Jméno, které předal skrze anděly do své církve až do chvíle, než znovu přijde je po všechn čas stejné, „ten samý Ježíš!“ Titul „ten živý!“, daný mu na ostrově Patmos, je taktéž jeho pomníkem na věky.

Čtenáři! Měl jsi někdy pocit, že se ve svém postoji vůči Tobě Bůh změnil? Možná, že i teď truchlíš nad odnětím klidu a odchodem vzezření toho, jehož úsměvem jsou nebesa? Říkáš si v hořkosti své duše, „Což Bůh zapomněl na smilování?“ Ta změna se však týká tebe samotného, nemá co dočinění s Bohem. Za mraky tvého vlastního odklonu září slunce jeho lásky tak jasně, jako vždy. On „není zemdlený, není znavený ...“

Nebo možná procházíš těžkostmi. Ruka tvého Boha na tobě může těžce spočinout a Tvá mysl může přechovávat tajnou myšlenku, že některých slz jsi mohl být ušetřen, že tvůj trest mohl být mírnější — že tvůj zármutek, i se svým temným doprovodem, mohl být zmírněn nebo zcela odvrácen. Vzhlédni proto a přijmi žalmistův lék za svůj vlastní, „Skutky Hospodinovy si připomínám, připomínám si onen tvůj div z dávnověku“. Pomysli, že jedna a táž ruka, která pro tebe byla hřebem přibyta k dřevěnému kříži, nyní vede tvou při z královského trůnu, nařizuje a řídí každou zkoušku, a nad každou temnotou s prozřetelností píše tu pro nás nezodpověditelnou otázku, „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“

Ach! Takže podložíte-li si na spaní hlavu Ježíšovou neměnností, pak uprostřed všech hrubých výkyvů stále se měnícího světa kolem budete moci říct: Dokud mi nezazáříš Ty, který neznáš tmu ani neklid, „Pokojně ulehám, pokojně spím, neboť ty Sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet“ (Ž 4,9).

Přeložil Adam Vondruška.

BOŽÍ SVATOST

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

JENOM BŮH JE SVATÝ

„Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý“ (Zj 15,4). Jedině On je nezávisle, neomezeně, nezměnitelně svatý. V Písmu je často označován jako „Svatý“. Je takový, protože je v Něm souhrn všech morálních dokonalostí. Je dokonalou čistotou, neposkrvněný ani stínem hříchu. „Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy“ (1 J 1,5). Svatost je pravou dokonalostí Boží přirozenosti. Velký Bůh je „velkolepý ve svatosti“ (Ex 15,11). Proto čteme: „Tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo a hledět na trápení“ (Ab 1,13).

Jako je Boží moc opakem přirozené slabosti stvoření, jako je Jeho moudrost v naprostém kontrastu k nejmenšímu selhání rozumu nebo k pošetilosti, tak je Jeho svatost naprostým protikladem veškerého morálního kazu či pošpinění. Kdysi Bůh určil zpěváky v Izraeli, „aby chválili jeho velebnou svatost“ (2 Pa 20,21).

„Moc je Boží dlaní či paží, vševědoucnost Jeho okem, milost Jeho nitrem, věčnost Jeho trváním, ale svatost je Jeho krásou“ (S. Charnock).

Především to Ho činí milým v očích těch, kdo jsou zachráněni z nadvlády hříchu. Na této Boží dokonalosti spočívá velký důraz.

„Bůh je častěji nazýván svatým než všemohoucím, a tato část Jeho důstojnosti vyjadřuje Jeho podstatu víc, než ty ostatní. Svatost je pevnějším

přídomkem Jeho jména než Jeho ostatní dokonalé vlastnosti. Nikde nenajdete spojení jako „Jeho mocné jméno“ nebo „Jeho moudré jméno“, nýbrž „Jeho veliké jméno“ a nejčastěji „Jeho svaté jméno“. To je ten největší čestný titul. V něm se objevuje Jeho vznešenost a úctyhodnost“ (S. Charnock).

Tuto dokonalost serafové slavnostně oslavují před trůnem nebes, kde volají: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů“ (Iz 6,3), jako žádnou jinou. Bůh sám tuto dokonalost zdůrazňuje: „Jednou jsem přísahal na svou svatost“ (Ž 89,35). Bůh přísahá na svoji svatost, protože tím sám sebe vyjadřuje lépe než čímkoli jiným. Proto jsme nabádáni: „Opěvujte Hospodina, jeho věrní, vzdávejte chválu jeho svatému jménu“ (Ž 30,5 ČSP). „O této vlastnosti lze říci, že je nadřazená, že takříkajíc probíhá ostatními vlastnostmi a vrhá na ně lesk. Je to vlastnost všech vlastností“ (J. Howe, 1670). A tak čteme o „Hospodinově nádheře“ (Ž 27,4 ČSP), která není ničím jiným než „důstojnou svatostí“ (Ž 110,3 ČSP).

Náleží-li jí první místo mezi všemi dokonalostmi, je také jejich slávou – je-li slávou božství, je slávou každé dokonalosti božství. Jako je Jeho moc jejich silou, tak je Jeho svatost jejich krásou. Tak, jako by všechny byly slabé bez všemohoucnosti, která je podporuje, byly by všechny nevzhledné bez svatosti, která je zdobí. Kdyby byla poskvrněna, všechny ostatní by ztratily svou čest. Je to stejné, jako kdyby slunce přišlo o své světlo - ztratilo by ve stejném okamžiku i své teplo, svou sílu, svou schopnost podporovat plazení a růst. Jako je upřímnost leskem každé milosti v křesťanovi, tak je čistota nádherou každé vlastnosti Božství. Jeho spravedlnost je svatou spravedlností, Jeho moudrost svatou moudrostí, Jeho moc „svatou paží“ (Ž 98,1). Jeho pravda nebo zaslíbení „svatým zaslíbením“ (Ž 105,42 B21). Jeho jméno, které zahrnuje všechny Jeho vlastnosti, je „svaté“ (Ž 103,1), (S. Charnock).

PROJEVY BOŽÍ SVATOSTI

Boží svatost se projevuje *v Jeho díle*. „Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích“ (Ž 145,17). Nepochází od Něj nic než to, co je dokonalé. Svatost je pravidlem všech Jeho činností. Na počátku prohlásil, že vše, co udělal, je „velmi dobré“ (Gn 1,31), což by nemohl říci, pokud by v tom bylo něco nedokonalého nebo nesvatého. Člověk byl stvořen „přímým“ (Kaz 7,29) do podoby svého Stvořitele. Andělé, kteří padli, byli stvořeni jako svatí, neboť je nám řečeno, že „si nezachovali své vznešené postavení“ (Ju 6). O Satanovi je napsáno: „Na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost“ (Ez 28,15).

Boží svatost se projevuje *v Jeho zákoně*. Tento zákon zakazuje hřích ve všech jeho podobách – i v těch nejrafinovanějších, stejně jako v těch nejhrubších formách, myšlenku stejně jako poskvrnění těla, tajnou touhu stejně jako zjevný skutek. Proto čteme: „Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré“ (Ř 7,12). Ano, „Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. Hospodinova bázeň je čistá, obstojí navždy. Hospodinovy řády jsou pravda, jsou nejvyšší spravedlivé...“ (Ž 19,9-10).

Boží svatost se projevuje *na kříži*. Vykoupení ukazuje divuplně a zároveň s největší vážností Boží neomezenou svatost a Jeho odpor k hříchu. Jak ohavný musí hřích pro Boha být, když ho potrestal až do jeho krajních mezí, ve chvíli, kdy byl připsán Jeho Synu!

„Ani všechny nádoby hněvu, které byly nebo budou vylity na zkažený svět, ani planoucí pec hříšnickova svědomí, ani neodvolatelný rozsudek vyřčený na adresu vzbouřených démonů, ani sténání prokletého stvoření neukazují Boží nenávist k hříchu tak, jako Boží hněv, kterým zahrnul svého

Syna. Nikdy se Boží svatost nejevila nádhernější a milejší než ve chvíli, kdy byla tvář našeho Spasitele nejvíce zkrušena uprostřed smrtelného sténání. To sám potvrzuje v Žalmu 22. Když od Něj Bůh odvrátil svůj úsměv a vrazil Mu ostrý nůž do srdce, čímž Ho přinutil k děsivému výkřiku: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“, vlastně obdivuje tuto dokonalost – „Ty jsi Svatý...“ (v. 4)“ (S. Charnock).

Protože je Bůh svatý, *nenávidí všechny hřích*. Miluje vše, co je v souladu s Jeho zákony, a má odpor ke všemu, co stojí na opačné straně. Jeho slovo jasně prohlašuje: „Hospodin má neupřímného v ohavnosti...“ (Př 3,32). A opět: „Zlé plány jsou Hospodinu ohavností...“ (Př 15,26). Z toho tedy vyplývá, že je nezbytné, aby hřích trestal. Hřích nemůže existovat, aniž by vyvolal nejen Boží nenávisť, ale také Boží trest. Bůh často odpouští hříšníkům, ale nikdy neodpouští hříchu. Hříšníku je odpuštěno pouze na základě toho, že někdo Jiný za něj nesl trest, protože „bez vylití krve není odpuštění“ (Žd 9,22). Proto je nám řečeno: „Pomstou stíhá Hospodin své protivníky, hněvem pronásleduje nepřátele“ (Na 1,2). Kvůli jedinému hříchu Bůh vyhnal naše první rodiče z Edenu. Pro jeden hřích upadlo celé kenaanské pokolení do kletby, která na něm zůstává až dodnes. Kvůli jednomu hříchu byl Mojžíš vyloučen ze zaslíbené země, Elíšův služebník stížen malomocenstvím, Ananiáš a Safira vytrženi ze země živých.

BOŽÍ SVATOST ZE SVĚTSKÉ PERSPEKTIVY

Zde nacházíme důkaz, že Písmo je inspirováno shůry. Neobnovení ve skutečnosti nevěří v Boží svatost. Jejich pojetí Božího charakteru je jednostranné. Naivně doufají, že Jeho milost překryje vše ostatní. „...Domníval ses, že jsem jako ty...“ (Ž 50,21) – tak zní Boží obvinění proti nim. Dokážou si představit jen boha podle svého vlastního zlého srdce, a

tak pokračují v bláznivých pošetilostech. Taková je svatost v Písmu připisovaná božské přirozenosti a charakteru, což jasně ukazuje na jejich nadlidský původ. Charakter přičítaný bohům starověku a moderního pohanství je pravým opakem neposkvrněné čistoty, která náleží pravému Bohu. Nevýslovně svatý Bůh, který má nejkrajnější odpor k veškerému hříchu, nebyl nikdy vymyšlen žádným z Adamových padlých potomků! Faktem je, že nic nedokáže lépe odhalit hroživou zkaženost lidského srdce a jeho nevraživost vůči živému Bohu, než když je postaveno před Toho, kdo je bezmezně a nezměnitelně svatý. Jeho vlastní představa hříchu je prakticky omezena na to, co svět nazývá zločinem. Všechno, v čem zločin nefiguruje, člověk zmírňuje na „selhání“, „chyby“, „slabosti“. A když už se člověk k hříchu přiznává, omlouvá ho a zlehčuje.

Na „boha“, jehož velká většina vyznávajících křesťanů miluje, se nahlíží jako na někoho, kdo se velmi podobá laskavému staříku, kterému sice pošetilosti radost nedělají, ale před nerozváženými mládí shovívavě přivírá oči. Boží slovo však říká: „...nenávidíš všechny, kdo páchají ničemností“ (Ž 5,6). A opět: „...každý den má Bůh proč vzplanout hněvem“ (Ž 7,12). Lidé ale odmítají uvěřit v takového Boha a skřípají zuby, když jsou věrně upozorňováni na Jeho nenávist k hříchu. Ne, hříšný člověk nevymyslel svatého Boha ani ohnivé jezero, ve kterém bude trápen navěky a navždy.

Protože je Bůh svatý, přijetí tvorstva na základě skutků je pro Něj *krajně nemožné*. Padlý tvor by spíše dříve stvořil svět, než vykonal něco, co by se setkalo se souhlasem bezmezné Čistoty. Může tma přebývat se světlem? Může se Ten Neposkvrněný těšit ze špinavých „hadrů“ (Iz 64,5 – B21)? I to nejlepší, co hříšný člověk přináší, je pošpiněno. Zkažený strom nemůže nést dobré ovoce. Bůh by sám sebe zradil, pošpinil svou dokonalost, kdyby označil jako spravedlivé a svaté to, co takové samo o sobě není – a nic není

alespoň bez té nejmenší skvrnky, na rozdíl od Boží přirozenosti. Avšak to, co Jeho svatost vyžadovala, poskytla Jeho milost v Kristu Ježíši, našem Pánu. Každý ubohý hříšník, který se k Němu utekl do úkrytu, je „přijat za syna“ (Ef 1,5).

ČLOVĚK SE PŘIBLIŽUJE BOHU

Protože Bůh je svatý, přistupujeme k Němu *s největší bázní*: „Strašný je Bůh v kruhu svatých, nesmírný, budící bázeň ve všech kolem sebe“ (Ž 89,8). A tak tedy: „Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se před *podnožím* jeho nohou – je svaté!“ (Ž 99,5). Ano, „před podnožím Jeho nohou“, v nejhlubší pokoře, Jím přemožený. Když chtěl Mojžíš přistoupit k hořícímu keři, Bůh řekl: „Zuj si opánky.“ (Ex 3,5). Musí mu být slouženo „s bázní“ (Ž 2,11). Pohleďte na Jeho požadavek vůči Izraeli: „Na těch, kteří jsou mi blízko, ukážu svou svatost, před veškerým lidem osvědčím svou slávu“ (Lv 10,3). Čím více jsou naše srdce naplněna úctou před Jeho nevýslovnou svatostí, tím přijatelnější pro Něho jsme, když k Němu přistupujeme.

Protože Bůh je svatý, mělo by být naší touhou *se Mu připodobňovat*. Jeho příkaz zní: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý“ (1 Pt 1,16). Nepřikazuje nám, abychom byli všemohoucí nebo vševědoucí, jako je On sám, ale máme být svatí, a to „v celém způsobu života“ (1 Pt 1,15).

„To je hlavní způsob uctívání Boha. Neoslavujeme Boha ani tak chválou plnou obdivu nebo výmluvným vyjádřením či pompézní službou, jako když se snažíme hovořit s Ním a mít neposkvrněného ducha a žít pro Něho tak, jak žil On“ (S. Charnock).

A protože Bůh sám je zdrojem a pramenem svatosti, hledejme svědomitě svatost u Něho. Ať je naší každodenní modlitbou, aby „...nás cele posvětil

a zachoval našeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista“ (1 Te 5,23).

Z knihy [Střípky poznání Boha](#).

DUCHOVNÍ ZRALOST MLADŠÍCH ŽEN (Tt 2,4-5)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Bůh nám dal své Slovo, které je zjevením Jeho samotného, a ve kterém se zjevuje také Jeho dobrota. Jeho dobrotu můžeme vidět v tom, že Boží slovo je vhodné a schopné připravit nás ke každému dobrému činu. Mluvili jsme o starších mužích a starších ženách a viděli jsme, že mezi povinnostmi starších zbožných žen patří vyučování mladších žen. Boží slovo říká, ať je vyučují dobrým a správným věcem, v dobrém – a náš dnešní text dodává:

- *... a vedou je k tomu, aby měly rády své muže a své děti, byly rozumné, cudné, staraly se o domácnost, byly laskavé a poslouchaly své muže, aby Boží slovo nebylo zneváženo. (Tt 2,4-5)*

Ještě předtím, než se pustíme do našeho textu, musím zmínit několik důležitých věcí – náš dnešní text se týká mladších žen a tak by se snadno mohlo stát, že každý, kdo se necítí být mladší ženou, by si mohl říct, že to je něco, co nemá ani moc smysl poslouchat, co se jeho osobně vlastně vůbec netýká. Starší ženy, starší muži, mladší muži, děti – mohli bychom jít domů, ne? Určitě ne. Náš text po nás všech vyžaduje pozornost a soustředění.

Nejprve tedy ty mladší ženy – o koho se jedná? Když jsme minule mluvili o starších ženách, ukazovali jsme si z Písma, že když se jednalo o vdovy v první církvi, tak za opuštěnou vdovu – a tedy starší ženu – ačkoliv ony starší ženy nejsou jenom vdovy – měla být považována taková, které už bylo více než šedesát let a byla sama a neměla žádné příbuzné, kteří by se o ni mohli postarat. Z toho vyplývá jednoduchá úvaha – mladší žena je ta,

které je méně než šedesát let. A především v souladu s 1Tm 5 máme považovat za mladší ženu takovou, ženu, která se může vdávat a mít děti. Těch šedesát let není nějaké dogma, ale má to i pro nás být určitým orientačním bodem.

A co se týče mužů – proč by měli poslouchat kázání, ve kterých se mluví především o ženách? Mám tady šest důvodů a jistě bychom našli i další:

1. Především se jedná o Boží slovo. To je samo o sobě dostatečným důvodem pro to, abychom bedlivě naslouchali. Tady mluví Bůh! Každé slovo, které vychází z Jeho úst je naším pokrmem, každé slovo je plné Jeho moudrosti, je bohaté a je dostatečné k tomu, aby nás připravilo k dobrým skutkům.

2. Náš text je o zbožnosti a zbožnost je šatem, do kterého se musí oblékat každý křesťan. Potřebujeme rozumět tomu, co je to zbožnost a co je duchovní zralost ve světle Písma, abychom ji nezaměňovali za něco, co opravdovou zralostí ve skutečnosti není. Kromě toho máme přemýšlet o všem, co je:

- *... pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. (Fp 4,8)*

Přesně o tom je text, který je před námi.

3. V každé rodině je alespoň jedna žena. Proto je dobré a důležité, aby muži věděli, co nejvíce z Božího slova o ženách. S tím souvisí:

4. Manželé mají své ženy vést Božím slovem, vysvětlovat jim ho a učit je Boží slovo. A zde jsou konkrétní věci, o kterých je třeba mluvit.

5. Otcové mají vychovávat své dcery, pokud je mají, ve zbožnosti a v bázni před Bohem. A zde je cíl, k němuž bychom měli směřovat při výchově dcer. Přesně toto jsou věci, které mají zbožní rodiče učit své děti.

6. Svobodní muži, o kterých budeme mluvit příště, začnou jednoho dne – dříve nebo později – hledat ženu, se kterou by mohli mít vztah, kterou by si chtěli vzít za manželku a mít s ní rodinu. Právě takové ženy jaké jsou popsány v těchto dvou verších, by měli mít před očima, na mysli i na srdci, když budou uvažovat o partnerce pro život. Víím, že tohle dneska není příliš populární – dnes lidé hledí na to, co mají před očima, ale Hospodin, stejně jako v minulosti, tak i dnes hledí k srdci a chce, abychom se to učili od Něj. To je způsob, jak máme hledat – hledat na základě biblických kritérií, ne světských!

Vidíme, že všichni potřebujeme dobře naslouchat tomu, co říká tento text Božího slova a učit se z něj Boží moudrosti.

Pastýřská moudrost

Apoštol Pavel dává svému vlastnímu synovi ve společné víře, Titovi (Tt 1,4), pastýřský návod, jak si má počínat v církvi. Dává mu velmi konkrétní, detailní pokyny o tom, jak má jednat s jednotlivými skupinami lidí v církvi. Z toho, co čteme, nevidíme, že by Pavel doporučoval nebo měl na mysli ucelené skupiny, jak to často vidíme v dnešních církvích – dorost, mládež, skupina mužů, zvláštní setkání žen nebo seniorů... Z našeho textu spíš dýchá osobní pastorační práce, práce s jednotlivci, a Pavel dává Titovi návod, jak jednat s jednotlivci z různých věkových i sociálních skupin. Podobné instrukce dával Pavel také Timoteovi, když mu ukazoval, jak jednat s různými lidmi ve sboru:

- *Proti staršímu člověku nevystupuj tvrdě, nýbrž domlouvej mu jako otci, mladším jako bratrům, starším ženám jako matkám, mladším jako sestřím, vždy s čistou myslí. (1Tm 5,1-2)*

Všimněte si těch posledních slov – vždy s čistou myslí. Ta slova – ač nevyřčena – ještě více vynikají v našem textu a ukazuje se na nich Pavlova moudrost a zkušenost pastýře lidských duší. Jde o to, že:

Mladé ženy jsou vyučované ženami

Apoštol Pavel viděl ten veliký zmatek, který vládl v církvích na Krétě a nechtěl Tita ani na okamžik vystavit problémům, které by mohly vzniknout při pastoraaci mladších žen. Proto jasně říká, že mladší ženy mají být vyučovány staršími ženami, nikoliv Titem. Text z 1. Timoteovi 5,1-2, který jsem četl, nám ukazuje, že to není naprosto nezbytné a jediné řešení, protože Timoteus měl vyučovat a napomínat i mladší ženy, ale je moudré, aby se mladším ženám věnovaly starší ženy a nikoliv svobodní (a můžeme dodat, že i ženatí) muži. Mladší ženy – a ačkoliv je v našem textu řeč o vdaných ženách, je jasné, že se netýká jenom jich, ale také svobodných žen, by neměly trávit čas o samotě s jinými muži. To je obecné pravidlo, které máme aplikovat nejenom na vyučování a pastorační práci, ale do všech oblastí křesťanského života.

Na jedné straně musíme rozumět tomu, že není hříchem, když jsou dva lidé opačného pohlaví spolu o samotě, na druhé straně se to ale hříchem velmi rychle může stát. Je to podobné, jako jsme to viděli ve třetí verši – není hříchem napít se vína, ale je hříchem stát se opilcem nebo pít příliš. Existuje nějaká hranice? Neexistuje.

Nemůžeme oddělit muže a ženy, i když to církve i společnost někdy dělaly. Bůh nestvořil muže a ženu, aby byli oddělení, ale aby spolu žili. Stvořil nás jako muže a ženy, tedy s našimi pocity, touhami, vášněmi, s naší sexualitou a je jenom přirozené, že se v přítomnosti opačného pohlaví takové věci derou na povrch – protože jsme takto stvořeni. Ale Bůh také

určil pravidla a řád pro všechny tyto věci. A jednou z největších zásad, která zde platí, je, že všechny tyto věci patří do manželství. Je do jisté míry normální, že svobodní lidé vyhledávají přítomnost druhého pohlaví, ale musíme vědět, že to má svá pravidla a také svá úskalí, protože trávit čas s někým opačného pohlaví o samotě – dokonce i při tak duchovní činnosti jako je studium Písma, znamená otevírat dveře takovým pokušením, která velmi snadno a rychle mohou vést k hříchu. Kolik starších, kazatelů bylo diskvalifikováno jenom proto, že nebrali tyto věci dost vážně! Kolik mladých lidí nebere tyto věci vážně a potom se diví, jak je to možné, že se ocitli tam, kde nikdy neplánovali být. Přitom stačilo následovat toto jednoduché pravidlo!

To je hlavní důvod, proč Pavel chtěl, aby mladší ženy byly vyučované staršími ženami, ne Titem. Je to řešení, které je velmi moudré a citlivé jak vůči Titovi, tak vůči těmto mladším ženám, tak také vůči manželům těchto žen. Jde o to nevystavit žádný úd církve pokušení, nebýt pohoršením ani příčinou nějakého skandálu. Velmi jasně o tom mluví závěr verše 5:

- *... aby Boží slovo nebylo zneváženo. (Tt 2,5)*

Proto mají o mladší ženy pastoračně pečovat především ženy starší, zbožné a moudré ženy. Na tu moudrost ukazuje také způsob, jakým mají jednat.

Starší ženy vedou rozumně

České překlady Písma používají dvě slova, aby popsaly toto vyučování – buď je tam slovo ‚vedou‘ nebo slovo ‚učí‘. Slovo, které je použité v originále, je jenom na tomto místě v Písmu a je to celkem ojedinělé slovo v řečtině. Nemáme příliš mnoho dalších dokladů tohoto slova. Toto slovo bychom mohli také přeložit jako „přivádět někoho k rozumu“, k uvážlivosti,

napomínat nebo povzbuzovat ve smyslu popohánět, pobízet, mohli bychom ho dokonce použít ve smyslu trénovat. Tedy dovést někoho k určitému – rozumnému – způsobu jednání a chování a toto chování v něm upevnit.

Právě takto mají jednat starší ženy – přivádět mladší ženy k rozumu, učit je správnému způsobu jednání a chování, ukazovat jim správné, tedy zbožné a svaté postoje srdce, mysli i úst. To je něco, co chybí posledním třem generacím v naší zemi. Také proto vypadá naše společnost tak, jak vypadá. Musíme se modlit, aby Pán probudil generaci starších zbožných žen, které budou v Boží moudrosti vyučovat mladší ženy tomu, co je to duchovní zralost.

NAPROSTÉ ODPUŠTĚNÍ (ŽD 10,1-18)

Steven Cole

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Sir Arthur Conan Doyle, známý jako autor detektivních příběhů se Sherlockem Holmesem, si potrpěl na kanadské žerty. Jednou poslal dvanácti svým známým, významným obyvatelům Londýna, telegram: „Okamžitě uteč. Vše je prozrazeno.“ I když to byli do jednoho ctihodní občané, všichni rychle odjeli ze země.

Tento příběh je možná smyšlený, názorně však ukazuje, že špatné svědomí je docela běžné. Dokonce i v církvi je mnoho lidí, kteří jsou na pochybách, jak si s ohledem na své dřívější hříchy u Boha stojí. Tato strašidla z minulosti zůstávají nějakou dobu ukryta, ale pak se zničehonic vynoří a začnou je pronásledovat. Lámou si hlavu, jestli o tom, co provedli, neví ještě někdo jiný. Mají obavy, že se pravda provalí. Co je ovšem ještě důležitější, kladou si otázku, jestli jim skutečně odpustil Bůh. Nejsou si tak úplně jisti, jak to dopadne, až se před ním jednoho dne ocitnou. Potrestá je Bůh v tomto životě nebo na věčnosti za ty strašlivé věci, které spáchali? Tito lidé potřebují ujištění, které vyčerpávajícím způsobem objasňuje náš text:

Kristova poslušnost, se kterou podstoupil kříž, aby naplnil Boží vůli, přinesla věřícím Nové smlouvy to, co věřící pod Zákonem nikdy získat nemohli: naprosté odpuštění.

Jak jsem řekl minule, autor Listu Židům svou myšlenku zdůrazňuje pomocí opakování. Podstatnou část toho, co nám zde říká znovu, nám řekl

už dříve. Touto pasáží uzavírá hlavní část své argumentace. To, co zde vyjadřuje, je samotným jádrem celého listu. (Donald Hagner: *Encountering the Book of Hebrews* [Baker], s. 128.)

Kdyby se původní čtenáři vrátili k judaismu s jeho obětním systémem, přišli by o nesmírné výhody, které jim zajistil Ježíš Kristus. Jeho smrt na kříži naplnila všechno, k čemu starý systém ukazoval. Kristus vykonal to, co tento systém nedokázal: zajistil naprosté odpuštění těm, kdo jeho prostřednictvím přistupují k Bohu. Starý systém byl už ve své podstatě navržen tak, aby běžnému věřícímu bránil v přístupu do Boží přítomnosti. Do velesvatyně mohl vstoupit pouze velekněz a to ještě jen jedno za rok. V Kristu je ale vstup do Boží přítomnosti otevřen všem věřícím, protože Kristus jednou provždy obětoval sám sebe a zajistil nám tak dokonalé postavení před Bohem.

Autor zde navrhl množství synonymních vyjádření, která v záporném kontextu říkají, čeho Zákon svými oběti dosáhnout nemohl, zatímco v kladném ukazují, čeho svou obětí dosáhl Kristus. Všimněme si:

- *10,1 Oběti podle Zákona „nemohou nikdy dokonale očistit ty, kdo s nimi přicházejí“.*
- *10,2 Tyto oběti nemohly věřícího dokonale očistit, ani ho zbavit vědomí hříchu.*
- *10,3 Tyto oběti představovaly každoroční připomínku hříchů.*
- *10,4 Tyto oběti nebyly schopny odstranit hříchy.*
- *10,10 Díky kříži jsme jednou provždy posvěceni Boží vůlí.*
- *10,12 Kristus „přinesl za hříchy jedinou oběť“ navěky.*
- *10,14 ... jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje.*
- *10,17 Bůh věřícím slibuje, že na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomene.*

- *10,18 Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti.*

Všechny tyto výrazy dávají dohromady zprávu, která se zdá znít až příliš dobře, než aby to byla pravda, a přece to pravda je: v Kristu jsou nám všechny naše minulé, současné i budoucí hříchy úplně, definitivně a jednou provždy prominuty! Člověk by se skoro ptal: „A v čem je ten háček?“ Nic takového jako naprosto bezplatný oběd neexistuje; existuje ovšem něco takového jako Boží naprosto bezplatné prominutí všech našich hříchů. Pro nás je naprosto bezplatné, protože Kristus vzal zaplacení té nedozírné útraty, kterou bychom měli platit my, na sebe.

Než se do textu pustíme, rád bych ujasnil, že tu mluvíme o našem postavení před Bohem v Kristu. Když ve svém každodenním životě zhřešíme, musíme své hříchy vyznat, abychom obdrželi něco, co bychom mohli nazvat „Boží rodinné odpuštění“. Ale ani naše nejhorší hříchy nemohou odstranit odpuštění, které plyne z našeho postavení Božích dětí. Například mé děti patří do mé rodiny, protože se v ní narodily, a nic, co by mohly udělat, nemůže změnit jejich postavení členů naší rodiny. Pokud ale proti mně zhřeší, je zapotřebí, aby svůj hřích vyznaly a požádaly o odpuštění, nemá-li našemu vztahu nic stát v cestě. Podobně můžeme i my, tak jako Petr, Pána těžce zklamat, ale naše selhání nás nevylučují z Boží rodiny. Naše postavení v rodině je dáno naším novým narozením, které nám poskytuje výsadu naprostého odpuštění. Tím, že Otci vyznáváme hříchy a prosíme ho o odpuštění, udržujeme své každodenní společenství s Bohem jako jeho děti.

Náš text lze rozdělit na čtyři části. Ve verších 10,1-4 autor ukazuje, že oběti stanovené zákonem nemohly dokonale odstranit naše provinění. V 10,5-10 ukazuje, že Kristova poslušnost, se kterou podstoupil kříž, aby

naplnil Boží vůli, odstranila starozákonní oběti a zajistila nám dokonalé postavení před Bohem. Verše 10,11-18 chápu tak, že se skládají z jedné ilustrace a jedné citace, které obě vyjadřují stejnou myšlenku: v 10,11-14 autor názorně ukazuje, že nám bylo odpuštěno naprosto, a to tím, že staví do kontrastu nedokončenou, stále opakovanou službu starozákonních kněží a dokončenou, zcela dostatečnou oběť Kristovu; a v 10,15-18 znovu cituje starozákonní proroctví o Nové smlouvě (Jr 31,31-34), aby ukázal, že naprosté odpuštění, které v něm Bůh slíbil, znamená, že Kristova jediná oběť je dostatečná a konečná.

1. STAROZÁKONNÍ OBĚTI (10,1-4)

Oběti stanovené zákonem nemohly dokonale odstranit vinu ani hřích.

Za prvé autor tvrdí (10,1-2), že Zákon byl jenom stínem budoucího dobra, ne tímto dobrem samotným. To proto nemohly opakované oběti ty, kdo s nimi přicházeli, dokonale očistit. Jinak by už je dávno nikdo nepřinášel, protože věřící by už byli očištěni, a tak by si žádných hříchů nebyli vědomi. Výraz „učinit dokonalými“ (KMS) či „přivést k dokonalosti“ (NBK) se vztahuje k našemu postavení před Bohem. Zahrnuje naprosté očištění od hříchu, takže máme čisté svědomí. Pokud jsme si vědomi hříchů, které jsme nevyznali a které nám nebyly odpuštěny, budeme váhat přistoupit k Bohu.

To se názorně ukázalo v případě Adama a Evy. Jakmile zhřešili, snažili se ukrýt před Boží přítomností. Protože udělali to, co udělali, nechtěli se s ním setkat tváří v tvář. Stejnou zkušenost zná každý rodič. Přijdete domů a dítě se vám vyhýbá. Když ho vypátráte, nedívá se vám do očí. Nechce se k vám přiblížit, protože má špatné svědomí. Dokonce i psi znají tenhle pocit viny a vyhýbají se vám, když provedli něco, o čem vědí, že se to dělat nemají!

Ve verši 10,3 autor dále tvrdí, že každoročními oběťmi (na den smíření) byly hříchy jen každoročně připomínány. Skutečnost, že se tyto obětní rituály musely provádět každý rok znovu a znovu, jenom ukazovala, že jejich vina jimi nebyla úplně odstraněna. Její splácení bylo odloženo o další rok, ale stejně jako u nás datum splatnosti daňové povinnosti se i tento den zúčtování znovu a znovu vracel. Pak autor prostě konstatuje, že „krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit“ (10,4). Zvířecí krev na lidské hříchy neplatí trvale. Bůh tento systém zvířecích obětí zavedl, aby ukazoval do budoucnosti k oběti, kterou sám přichystal, k oběti jeho vlastního Syna. Protože je to věčný Bůh, má jeho oběť nekonečnou hodnotu. A protože je to člověk, smiřuje jeho oběť lidské hříchy tak, jak by je zvířecí krev nikdy smířit nemohla.

Pozoruhodné je, že stejné řecké slovo, zde přeložené jako „připomínka“ (10,3 KMS), je použito také při zavedení večeře Páně, když Ježíš říká: „To čiňte na mou památku“ (Lk 22,19; 1K 11,24). Máme sice nařízeno, abychom před přijímáním prvků eucharistie sami sebe zkoumali a vyznávali své hříchy, ale evangelium mění připomínku naší viny v připomínku Boží milosti. (Philip Hughes: *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 394.) Večeře Páně nám připomíná, že trest, který si za své hříchy zasloužíme, byl celý uvalen na Ježíše Krista. Jeho smrt dokázala to, co krev obětovaných zvířat nikdy dokázat nemohla: odnesla pryč všechny náš hřích i vinu!

2. KRISTOVA POSLUŠNOST PŘINÁŠÍ DOKONALÉ SPASENÍ (10,5-10)

Kristova poslušnost, se kterou podstoupil kříž, aby naplnil Boží vůli, odstranila starozákonní oběti a zajistila nám dokonalé postavení před Bohem.

Ve verších 10,5-7 vkládá autor Ježíši přicházejícímu na svět do úst slova Žalmu 39,7-9 LXX (Ž 40,7-9). To zahrnuje předpoklad Ježíšovy preexistence jako věčného Boha. Narážíme zde na určitou obtíž, která spočívá v tom, že hebrejský originál žalmu říká: „uši jsi mi otevřel“ (Ž 40,7 KRAL), což Septuaginta podává jako: „připravils mi tělo“ (Žd 10,5 NBK). Tvůrci Septuaginty se zjevně rozhodli přeložit hebrejský text do řečtiny opisným výkladem a to, co je řečeno o části, převedli na celek. (F. F. Bruce: *Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 232.) „Vyhroubení“ ucha (takto doslova z hebrejštiny) je součástí Božího stvoření celého těla z hlíny. Nejde o probodnutí otrokova ucha šídlem jako v Exodu 21,4-6 (viz též Dt 15,16-17). Tento obraz představuje spíš to, jak Bůh otevírá ucho svého služebníka, aby v poslušnosti podstoupil i ukřižování (srovnej Iz 50,5 a dále).

Septuaginta klade důraz na to, že Bůh pro Ježíše připravil tělo, aby je mohl přinést jako odpovídající oběť za naše hříchy, a nahradit tak starozákonní oběti. Tyto verše (10,5-10) říkají tři věci:

A. Ukřižování bylo bezprostřední Boží vůlí.

Ukřižování nebyla nešťastná náhoda či nenadálá tragédie, která Ježíše zaskočila. Nebyla to chvilková ztráta, ve které Bůh dokázal najít způsob, jak ji obrátit k dobrému. Naopak, byl to plán na odstranění našeho hříchu, pro který se Bůh rozhodl ještě před počátkem času. Boží Syn přijde na tento svět jako člověk, svou poslušností naplní celý Boží Zákon, a potom zemře jako oběť, kterou Boží spravedlnost požaduje jako vyrovnání za naše hříchy.

Setkáváme se zde s velkým tajemstvím, které musíme přijmout: ačkoli Bůh naplánoval ukřižování až do nejmenších podrobností (jako například

losování o Ježíšův oděv), nenese v žádném smyslu odpovědnost za hřích těch, kdo Ježíše ukřižovali. Tak to říkají Skutky 4,27-28: „Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským proti tvému svatému služebníkovi Ježíšovi, kterého jsi posvětil, a vykonali, co tvá ruka a tvá vůle předem určila.“

Tím, že Ježíš přišel na tento svět právě proto, aby zemřel na kříži, nepřinesl pouze oběť za naše hříchy, kterou jsme tolik potřebovali, ale dal nám také vrcholný příklad odhodlání poslušně plnit veškerou Boží vůli. Autor dvakrát (10,7.9) opakuje Ježíšova slova z tohoto žalmu: „Zde jsem, abych konal, Bože, tvou vůli...“ Řečeno s Lukášem 9,51, Ježíš „upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma“. Nebo jak se Ježíš modlil v zahradě: „... ne má, nýbrž tvá vůle se staň“ (Lk 22,42). Nedokážeme si ani představit, co to pro bezhříšného Božího Syna muselo znamenat stát se hříchem místo nás. Ale jeho poslušné odhodlání splnit Boží vůli, ať to bude jakkoli těžké, nás učí vzít na sebe závazek plnit jeho vůli, ať to stojí cokoli. K tomu, že Boha poslechneme, se nerozhodneme ve chvíli, kdy jsme pokoušeni. Musí to být vědomý závazek, který je nutno učinit *předtím*, než se ocitneme v pokušení.

B. Kristova poslušnost, se kterou podstoupil kříž, aby naplnil Boží vůli, jednou provždy odstranila starozákonní oběti.

„Tak ruší první [starozákonní oběti], aby ustanovil druhé [Boží vůli naplněnou ukřižováním]“ (10,9). Když žalm říká, že Bůh o oběti nestál a neměl z nich radost (10,5-6), vyjadřuje tím časté téma Starého zákona, že Bůh nemá zájem o oběti pro oběti samotné. V obětech se spíš mělo odrážet kající srdce (1S 15,22; Ž 51,18-19; Iz 1,11-13; 66,3-4; Jr 7,21-23; Oz 6,6; Am 5,21-24; Mi 6,6-8). Bůh nemá rád, když lidé provádějí vnější bohoslužebné úkony, a přitom v srdci chovají hřích, kterého se nejsou ochotni vzdát.

Řečeno dnešním jazykem, člověk může chodit do kostela a účastnit se přijímání, ale pokud žije v neposlušnosti nebo v srdci ukrývá nějaký hřích, Boha jeho uctívání netěší.

Ale to hlavní, co se autor svým původním čtenářům snaží říct, je to, že Kristova oběť na kříži navždycky nahradila obětní systém Starého zákona. To je důvod, proč nemohu zastávat názor, že v tisíciletém království budou znovu přinášeny zvířecí oběti. Vysvětlení zní, že mají být „připomínkou“ kříže, ale ani to nejsem schopen uvést do souladu s Listem Židům. Starý systém byl v nejvyšší míře naplněn a zcela nahrazen ukřižováním. Není nejmenší důvod se k němu vracet, ba ani jako k „připomínce“; vždyť na trůnu budeme moci spatřit samotného Beránka!

C. Kristova poslušnost, se kterou podstoupil kříž, aby naplnil Boží vůli, nám jednou provždy zajistila dokonalé postavení před Bohem.

O to jde ve verši 10,10. Autor Listu Židům používá slovo „posvěcení“, což znamená jednak „vnitřně očištění od hříchu“, jednak „učinění způsobilými k pobytu v Boží přítomnosti“, abychom byli „schopni nabídnout uctívání, které může přijmout“ (Bruce, s. 236). Výraz „jsme posvěcení“ je v řečtině v perfektu (čas minulý dokonavý), který označuje událost v minulosti s následky, které trvají i v přítomnosti. V protikladu k častým a opakovaným starozákonním obětem poskytuje věřícím Kristova jediná oběť navždy dokonalé přijetí u Boha. Jak jsem vysvětlil, jde o naše postavení před Bohem, ne o náš každodenní vztah s ním. Naše postavení je sice dokonalé, ale náš růst ve svatosti je, jak uvidíme (ve verši 10,14), postupný proces.

Autor ukázal, že starozákonní oběti nemohly dokonale odstranit vinu ani hřích (10,1-4) a že Kristova oběť na kříži odstranila obětní systém a dává

nám dokonalé postavení před Bohem (10,5-10). Nyní se ve verších 10,11-14 chystá svou hlavní myšlenku názorně ilustrovat:

3. KONTRAST OBOU DRUHŮ OBĚTI (10,11-14)

Kontrast mezi nedokončenou, stále opakovanou službou starozákonních kněží a dokončenou, zcela dostatečnou obětí Kristovou názorně ukazuje, že nám bylo odpuštěno naprosto.

Verš 10,11 ukazuje kněze, jak denně stojí a „znovu a znovu přináší tytéž oběti“, které ale „nikdy nemohou navždy zahladit hříchy“. Člověka přímo ovane dech marnosti, když to čte.

Verš 10,12 však proti tomu staví do kontrastu Ježíš, který „přinesl za hříchy jedinou oběť“, načež „navěky usedl po pravici Boží“. Skutečnost, že kněží stáli, hovoří o rozdělané práci, která nebere konce (ve svatyni nebyla ani jediná židle). Skutečnost, že se Ježíš posadil, hovoří o tom, že práce, kterou svou obětí vykonal, je hotová a že byl vyvýšen na nejčestnější místo.

Autor mohl svůj odkaz na Žalm 110,1 ukončit, když řekl, že Ježíš sedí po Boží pravici. On ale pokračuje a dodává (10,13), že Ježíš „hledí vstříc tomu, až mu budou nepřátelé dáni za podnož jeho trůnu“. Mohl to udělat ze dvou důvodů. Za prvé proto, že třeba nechtěl, aby se jeho čtenáři nechali odradit kvůli kříži, jako by pro Boha znamenal nějakou prohru. Jejich nevěřící židovští přátelé si z nich možná utahovali, že věří v ukřižovaného Mesiáše. Jestliže je Ježíš opravdu Pán, tak proč musí jeho lid snášet pronásledování a mučednictví? Autor na to říká: „Počkejte si a uvidíte! Přejde den, kdy se všichni Ježíšovi nepřátelé stanou podnožkou pod jeho nohama, přesně jak to předpovídá Žalm 110.“

Za druhé je možné, že autor své čtenáře jemně varuje. Pokud opustí víru a vrátí se k judaismu, postaví se na tu stranu, která v dějinách skončí jako

poražená. Zařadí se mezi Ježíšovy nepřátele a to není nic, o co by člověk stál, protože Ježíšovy nepřátele čeká zaručená porážka a soud.

Ve verši 10,14 autor zase opakuje, že Ježíš svou jedinou obětí „učinil navždy dokonalými ty, kteří jsou posvěcováni“ (KMS; takto doslova podle řeckého originálu). Tento verš shrnuje dvě životně důležité pravdy: Za prvé, pokud jde o jejich *postavení* před Bohem, jsou věřící dokonalí. Pro Kristovu oběť jim Bůh odpustil všechny hříchy a připsal jim Kristovu spravedlnost. Právě tyto slavné skutečnosti jsou základem našeho postavení před Bohem. Za druhé, v *praxi* jsou věřící posvěcováni. Rostou ve svatosti v myšlení, slovech i činech. *Postavení* je jim dáno hned ve chvíli, kdy uvěří ke své spáse. *Praxe* probíhá celý život a projevuje se růstem v poslušnosti. Pokud člověk neroste ve svatosti, je to důvod pochybovat o tom, zda byl opravdu vírou v Krista učiněn dokonalým, pokud jde o jeho postavení.

Autor na podporu svého tvrzení uzavírá celý oddíl citátem ze Starého zákona:

4. NOVÁ SMLOUVA (10,15-18)

Také starozákonní proroctví o Nové smlouvě potvrzuje, že nám bylo odpuštěno naprosto.

Všimněme si, že autor Jeremjášovo proroctví připisuje Duchu svatému (10,15), který inspiroval celé Písmo. Opakuje stručně (možná z paměti) citát z Jr 31,33-34, který už jednou citoval (8,11-12), protože tyto verše připojují k tomu, co autor tvrdí, Boží vlastní svědectví. Bůh slibuje, že svým lidem vloží své zákony do srdce a vepíše jim je do mysli (10,16). Autor možná tuto část zaslíbení o Nové smlouvě citoval proto, aby předem vyloučil každou námitku ze strany židovských čtenářů v tom smyslu, že odstranění Zákona

(10,9) povede k životu v bezzákonnosti: „V žádném případě! Boží lid se vyznačuje poslušností, která vychází ze srdce.“

Potom připojuje právě ten článek Nové smlouvy, který přímo souvisí s jeho hlavní myšlenkou: „... na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.“ Skutečnost, že si Bůh naše hříchy nepřipomíná, neznamená, že by byl zapomětlivý, ale že nás za naše hříchy nebude soudit. Jsou nám naprosto odpuštěny, protože se k tomu Bůh smluvně zavázal. Závěr tedy zní: „Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti“ (10,18). Starozákonní oběti jsou nyní zbytečné a zastaralé. To, k čemu ukazovaly, Ježíš dokonale naplnil. Prostřednictvím kříže Bůh věřícím Nové smlouvy naprosto odpustil! Když je vám v Kristu poskytnuto naprosté odpuštění, proč se vracet k systému, který vám nic podobného nikdy nemůže nabídnout?

ZÁVĚR

Kdyby římsko-katolická církev a pravoslavné církve vzaly vážně poselství tohoto textu, opustily by učení o očistci, které ostatně ani není z Bible. Očistec má být místo, kde jsou zesnulí po smrti očišťováni od zbývajících hříchů. Jejich přátelé a blízcí za ně mohou dát sloužit mše a modlit se, a údajně jim tak pobyt v očistci zkrátit. To je ovšem nehorázné popření evangelia Boží milosti v Kristu! Pokud nám Kristova smrt dává dokonalé postavení před bohem, je učení o očistci lživé!

Náš text dále vyvrací obyčej „skutků pokání“. Skutky pokání, které nesmíme zaměňovat s pokáním jako takovým, vycházejí z katolického učení, že určité dobré skutky předepsané církví mohou napravit naše hříchy a tak nám zkrátit pobyt v očistci. Někdy se k tomu připojují odpustky, které prý odstraňují vinu nebo umožňují prominutí trestu za časné hříchy.

Všechny tyto nebiblické zvyky snižují celkové zásluhy Ježíše Krista jako naší zástupné oběti. Jeho smrt zajistila věřícím *naprosté* odpuštění. Jeho smrt nás učinila navěky dokonalými. Jeho smrt nás jednou provždy posvětila. Jeho smrt dokonale odstranila vinu našich hříchů. Věřit v očistec a činit skutky pokání a platit odpustky je jako vracet se zpátky k židovskému obětnímu systému!

Představme si mladého muže, který se zamiloval do dívky, od níž ho dělí značná vzdálenost. Má však nádhernou fotografii své milé a každý den si ji prohlíží. Když se konečně vezmou, podoběnka mu zůstane, ale teď u sebe má i svou ženu. Jednoho dne se ale začne chovat nějak podivně. Stojí před manželkou a tiskne si fotografii na srdce. „Stýskalo se mi po tvém portrétu, tak se k němu vracím,“ oznámí jí. Vášnivě fotku políbí, a když vychází ze dveří, je slyšet, jak jí říká: „Miluji tě, můj nejdražší obrázku! Nemůžu bez tebe žít!“ (Podle knihy Kenta Hughese *Hebrews: An Anchor for the Soul* [Crossway], sv. 2, s. 19.) Kdybychom usoudili, že tomu mládenci přskočilo, moc bychom se nezmýlili!

Jenže tohle střelené chování názorně ukazuje, co dělají lidé, kteří opustí Krista pro něco, co je jen jeho náznakem. Kristus nám svou provždy dostatečnou obětí na kříži zajistil *naprosté* odpuštění všech hříchů. Každý náboženský systém, který navrhuje způsoby, jak usmiřovat hříchy nějakými lidskými skutky, je pouhý stín. Věřte pouze v Krista a Bůh vám pouze ze své milosti udělí *naprosté* odpuštění.

OTÁZKY K DISKUZI

1. Když starozákonní oběti nemohly přinést *naprosté* odpuštění, proč Bůh tento systém vůbec zavedl a navíc ho nechal patnáct století v platnosti?

2. Proč je důležité, pokud jde o Boží odpuštění, rozlišovat mezi naším postavením v Kristu a každodenním praktickým životem?
3. Jakým způsobem katolické učení o očistci a skutcích pokání zcela podrývá evangelium Boží milosti v Kristu?
4. Jak byste odpověděli na obvinění, že naprosté odpuštění z pouhé milosti povede k prostopášnému životu?

PROROK - RECIDIVISTA (GN 20,1-18)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Dobrý den a pokoj vám, milé sestry, milí bratři, milí přátelé. Boží milost je skutečně veliká a překvapující. Bůh nám každý den dává zakoušet nové věci a my jenom žasneme nad Jeho velikostí a slávou. Četl jsem o jedné londýnské ženě z druhé poloviny 19. století. V té době v Londýně kázal vynikající Boží služebník Charles Spurgeon. Jeho kázání vycházela každé pondělí tiskem v mnohatisícovém nákladu. Tato žena, o níž jsem četl, si koupila máslo, které bylo zabalené do jedné stránky tohoto vytištěného kázání. Když máslo doma rozbalila, tak si přečetla ten kus papíru, do něhož bylo zabalené. A Bůh ve své milosti a lásce zasáhl její srdce, takže padla na kolena, vyznala svou hříšnost a hledala záchranu v otevřené náruči našeho milovaného Spasitele Ježíše Krista.

Možná si řeknete, že to je vzdálený příběh a dnes už se takové věci nedějí. Před čtrnácti dny jsem se potkal se ženou, která před lety byla u své známé, a když šly pro něco do sklepa, tak si všimla, že u kotle jsou připravené nějaké papíry na podpal. Mezi nimi ji zaujal modrý časopis – Zápas o duši. Bůh promluvil do jejího života a tato žena dnes patří mezi věrné čtenářky našeho časopisu. Setkal jsem se s touto ženou na konferenci Zápasu o duši. Bůh je skutečně veliký a nádherný.

- *Pamatujte na to, co bylo na počátku od věků! Já jsem Bůh a jiného už není, jsem Bůh a nic není jako já. (Iz 46,9)*

Dneska máme před sebou další kapitolu z knihy Genesis, další příběh praotce víry Abrahama. Abrahama – Božího přítele. Schválně zdůrazňuji tyto věci, které se týkají Abrahama, protože v našem příběhu vyznívají skutečně trochu zvláště.

Moderní liberální učenci napadají tento příběh a považují ho pouze za modifikaci předchozího příběhu ze 12. kapitoly. Podobně potom smýšlejí o příběhu Abrahamova syna Izáka z Gn 26. Abraham se skutečně chová velmi podobně, jako se již jednou zachoval. Když po svém příchodu do zaslíbené země musel sestoupit do Egypta, požádal svou ženu Sáru, aby o něm říkala, že je jeho sestra, což ostatně také byla, i když měli každý jinou matku, a když si jí faraon vzal do svého harému, tak Abraham ani nijak neprotestoval. Pouze díky Božímu zásahu se Sára dostala zase zpátky k Abrahamovi. To jsou ve zkratce ty podobné věci.

Ale jsou zde také věci odlišné – je to Boží jednání s muži, kteří si vzali Sáru, je to odlišná reakce těchto mužů na pravdu, která vyšla najevo, je to odlišné jednání Abrahama a také to, jak celý příběh končí – z Egypta musí rychle odejít, ale v Geraru Abraham zůstává. Přinejmenším tyto věci nám ukazují, že příběh, který máme před sebou, se skutečně liší od příběhu ze 12. kapitoly Genesis. Ale není to jediná věc, na které můžeme stavět. Je zde také širší kontext našeho příběhu. Připomeňme si ho v krátkosti.

Kapitoly 18 a 19, které bezprostředně předcházejí scéně, kterou máme před sebou, obsahují řadu témat, které nacházíme i zde. Používají také podobný slovník, který používá 20. kapitola. Asi nejzjevnější souvislost můžeme vidět v otázce zneužití žen – Lot nabízel své dcery ničemným mužům v Sodomě a Abraham dal svou ženu Sáru abímelekovi. V obou případech šlo o záchranu mužů – Lot chtěl ochránit své dva hosty, Abraham chtěl ochránit sám sebe. Obě tyto scény se odehrávají

v souvislosti s Božím soudem. Obě také provází pochybnost, zda by Bůh mohl zničit spravedlivého spolu se svévolníkem. Abraham právě toto přináší jako otázku Bohu v 18. kap., když se modlí za Lota. Ve 20. kap. tuto otázku klade abímelek. V obou příbězích je v centru naší pozornosti jednání muže, který je hostem na nepřátelské půdě. Oba příběhy vyzdvihují Abrahamovu přímluvnou službu.

Vidíme, jak text Božího slova na sebe dobře navazuje a jak spolu jednotlivé příběhy velice dobře souvisejí. Nemůžeme je od sebe oddělit ani je nějak roztrhnout. Klíčovým veršem předchozí kapitoly byl verš 29:

- *Ale Bůh, když vyhlazoval města toho okrsku, pamatoval na Abrahama. (Gn 19,29)*

Právě takto bychom mohli shrnout také poselství 20. kapitoly: Bůh pamatoval na Abrahama a přesto, že Abraham jedná jako recidivista, tak se Bůh na jeho jednání oslavuje a dává všem jasně najevo, že to je právě Abraham, koho si Bůh vybral. Pojdme teď přímo do textu Božího slova – nabízí se nám zde trojice otázek:

1. MANŽELKA NEBO SESTRA? (v. 1-8)

První dva verše našeho textu nás uvádějí do celé situace:

- *Abraham táhl odtud do krajiny negebské a usadil se mezi Kádešem a Šúrem; pobýval jako host v Geraru. O své ženě Sáře Abraham řekl: „To je má sestra.“ Abímelek, král gerarský, poslal pro Sáru a vzal si ji. (Gn 20,1-2)*

Objevuje se tu celá řada otázek, na které ale neumíme odpovědět: Co vedlo Abrahama k tomu, že odešel z místa, kde žil víc než 20 let? Byla to blízkost místa, která byla Bohem vyvrácena a které by mu připomínalo Boží soud? Nevíme. Proč šel na jih, do Geraru, což bylo skoro na hranicích

Egypta? Copak zapomněl, jak musel z Egypta odejít? S blízkostí Egypta se musely oživit i staré vzpomínky na zapření Sary jako manželky – přesto Abraham jedná znovu úplně stejně. Proč? A kromě toho – dostal jasný slib od Boha, že jeho potomek bude pocházet ze Sary – jak to, že dovolil, aby si ji vzal pohanský král? Kde je ten Boží muž, který se v 18. kapitole na Bohu domáhal spravedlnosti? Kde je ten odvážný bojovník, který pro záchranu svého synovce neváhal nasadit život a pronásledovat útočníky, kteří Lota a všechny sodomské obyvatele unesli? Proč si vzal abímelek Sárů?

Boží slovo nám nedává odpověď na tyto naše otázky. Ale když je promyšlíme, tak můžeme celý tento příběh vidět v daleko jasnějším světle. Ovšem jakmile si abímelek Sárů vzal, tak celý jeho dům postihl Boží soud.

- *Té noci však přišel k abímelekovi ve snu Bůh a řekl mu: „Kvůli ženě, kterou sis vzal, zemřeš; vždyť je provdaná.“ Proto se k ní abímelek nepřiblížil. (Gn 20,3-4)*

Bůh promlouvá k pohanskému králi ve snu. A to, co mu říká, není nic veselého. Jsou to slova soudu. Jak se zdá z dalších veršů, Bůh postihl celý dům gerarského krále něčím, co souviselo s jejich sexualitou. Jednak uzavřel lůna žen a jednak asi také nějak jednal s jejich muži. Abímelekovi nedovolil přiblížit se k Sáře. Sára měla být pramatkou Spasitele, proto nemohlo dojít k žádnému poskvrnění. O to absurdnější je jednání Abrahama i Sary, která opět přistoupila na Abrahamovu hru. Nový zákon chválí poslušnost Sary a její podřízenost svému manželovi, ale neměli bychom to nijak spojovat s touto situací ani s podobnou situací v Egyptě.

- *...tak jako Sára poslouchala Abrahama a ,nazvala jej pánem'. Vy jste jejími dcerami, jednáte-li dobře a nedáte se ničím zastrašit. (1Pt 3,6)*

Petrova slova odkazují na 18. kapitolu Genesis. A jeho slova o tom, že se zbožné ženy nemají dát ničím zastrašit, bychom směle mohli vztáhnout na

kapitolu 20. Sára měla svůj podíl na situaci, do níž se dostala. Boží slovo nás učí, že je třeba poslouchat Boha na prvním místě, takže žádná lež nebo polopravda (což je taky lež) není v životě křesťana ospravedlnitelná.

- *Řekl: „Panovníku, což vybijješ pronárod, i když je spravedlivý? Což mi on sám neřekl: ‚To je má sestra‘? Ano, i ona řekla: ‚To je můj bratr‘. Učinil jsem to v bezúhonnosti srdce a s čistýma rukama.“ (Gn 20,4-5)*

Abraham i Sára se spolupodíleli na oklamání lidí kolem sebe. A nejenom oni – Abraham měl veliký dům se služebníky a otroky, měl také druhou ženu Hagaru a s ní syna Izáka. Ti všichni, jak se zdá, mlčeli, když služebníci abímeleka brali Sáru z Abrahamova stanu.

Podívejte se, co říká abímelek – přesně totéž, co říkal Abraham, když se modlil za obyvatele Sodomy. Vyhladiš se svévolníkem i spravedlivého? A potom říká, že on sám jednal v bezúhonnosti srdce. Co na to říká Bůh?

- *A Bůh mu ve snu odvětil: „I já vím, že jsi to učinil v bezúhonnosti srdce a sám jsem ti zabránil, aby ses proti mně neprohřešil; proto jsem ti nedovolil dotknout se jí.“ (Gn 20,6)*

Bůh zná motivy každého člověka. On je naprosto spravedlivý soudce.

Vidíme, že Bůh dobře věděl o motivech abímeleka, znal jeho srdce, a proto mu zabránil v hříšném jednání. Varoval ho, stejně jako varuje každého z nás.

- *Duše, která hřeší, ta umře. (Ez 18,20)*
- *Mzdou hříchu je smrt. (Ř 6,23)*

Nemusíme se spoléhat na nejisté sny, ale máme zde naprosto jisté a spolehlivé Slovo Boží, které nám jasně ukazuje, co je a co není hřích. Které nás úplně stejně jako abímeleka varuje před hříchem. Víme, že Bůh si nepřeje smrt svévolníků, ale varuje nás a volá nás k tomu, abychom poslechli Jeho Slovo a našli tak věčný život, který je v Kristu Ježíši.

Abraham se stal kamenem úrazu pro abímeleka. Byl zdrojem jeho problémů – a nejen jeho vlastních, ale problémů celého jeho domu. K Abrahamovu zahanbení a jistě také k abímelekovu úžasu učinil Bůh z Abrahama také nástroj vysvobození:

- *„Teď však ženu toho muže navrať, neboť je to prorok. Bude se za tebe modlit a zůstaneš naživu. Nevrátíš-li ji, věz, že určitě zemřeš se všemi, kteří jsou tvoji.“ (Gn 20,7)*

Abímelek dostává zaslíbení spojené s varováním. Bůh mu říká:

1. Musí vrátit Sáru. Už předtím mu Bůh řekl, že Sára je vdaná a nyní velmi jasně přikazuje, že jí musí vrátit. Ale nejenom to:

2. Musí požádat o modlitby Abrahama. Toto je skutečně šokující. Není to řečeno v našem textu takto přímo, ale je to popsáno jinými slovy. Sám Bůh říká abímelekovi, že i když ho Abraham podvedl, tak je to prorok, který abímelekovi zprostředkuje záchranu od Boha. Bůh tady znovu vyzdvihuje Abrahama.

Kdybych byl na Božím místě v této situaci, tak bych se asi nechtěl k Abrahamovi vůbec znát. Abraham vystupuje jako podvodník a lhář. Abraham je ten, kdo způsobuje problémy gerarskému králi a celému jeho domu. Kdybych už musel zmínit Abrahama, jistě bych to udělal jen tak mimochodem a tvářil bych se přitom tak, jako že ke mně vůbec nepatří. Ale Bůh takto nejedná!

Bůh vyvyšuje Abrahama před očima abímeleka. Je dost možné, že by abímelek Abrahama zabil, kvůli potupě, kterou mu Abraham svým jednáním způsobil. Ale Bůh Abrahama ochránil takovým způsobem, který nám vyráží dech. Ukazuje abímelekovi, že bude závislý na tom, zda se za něj bude Abraham modlit.

3. Pokud by něco z toho abímelek neudělal, tak zemře. A nejenom on, ale s ním všichni, kteří jsou jeho. Když abímelek vyslech Boží slovo, tak na nic nečekal:

- *Za časného jitra svolal abímelek všechny své služebníky a všechno jim vypověděl; a ty muže pojala velká bázeň. (Gn 20,8)*

Abímelek na rozdíl od Abrahama neřešil, co si o něm lidé pomyslí, či jak bude před ostatními vypadat. Zavolal své služebníky a všechno jim řekl. Mluvil s nimi naprosto otevřeně a reakce těchto lidí nás usvědčuje z naší vlastní lhostejnosti vůči Božímu slovu. Podívejte se na to, jak reagovali! Pojala je veliká bázeň. Bázeň je zbožný strach. Je to strach, který rozpoznává velikost a svatost Boží a vedle ní hříšnost a nicotnost člověka. Bázeň můžeme dobře vidět na příkladu proroka Izajáše – ve vidění spatřil Panovníka Hospodina sedícího na trůnu a kolem něj anděly, kteří si zastírali tváře a volali: Svatý, svatý, svatý!

- *I řekl jsem: „Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.“ (Iz 6,5)*

To je bázeň – člověk padá na tvář k zemi, sklání se před svatým Bohem a hledá spasení. Bázeň nás žene přímo ke Spasiteli, protože dobře rozumíme, že jsme ztraceni a potřebujeme zachránit z bídy svých hříchů. Proto čteme:

- *Budme vděčni za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. Vždyť, náš Bůh je oheň stravující. (Žd 12,28-29)*

Ta slova volají nás, křesťany, Boží děti, k tomu, abychom žili před svatým Bohem ve skutečné bázni. Ale v našem textu jsou to pohané, kteří se třesou před Bohem:

- *Ty vzbuzuješ bázeň. Kdo před tebou obстоjí, když vzplaneš hněvem? (Ž 76,8)*

Ano, právě takto poznávali lidé gerarského krále velikého Boha. Pojala je veliká bázeň. Alespoň trochu porozuměli, kdo je Bůh. To nás vede k dalšímu bodu našeho textu a s tím také k další otázce, která se tentokrát týká Abrahama.

2. PROROK NEBO ZBABĚLEC? (V. 9-13)

Abraham jednal jako pomatenec a zbabělec, přesto se k němu Bůh přiznává a označuje ho jako svého proroka. S bázní proto volá abímelek Abrahama:

- *Abímelek tedy zavolal Abrahama a řekl mu: „Jak ses to k nám zachoval? Čím jsem se proti tobě prohřešil, že jsi na mne a na mé království uvedl takový hřích? Dopustil ses u mne něčeho, co se přece nedělá.“ (Gn 20,9)*

Abímelek tady morálně převyšuje Abrahama. Jako král země mohl Abrahama za takové jednání nechat popravit. Ale kvůli Božímu slovu ho jenom kárá. Jak se asi musel Abraham cítit? Jak se cítíme my, když se proviníme vůči druhým, o nichž nemáme příliš valné mínění, a oni nás potom laskavě napomínají? Je to velmi pokořující, ale je to také velmi dobrá zkušenost a je to Boží škola pro nás. Bůh sám nás učí, že máme na prvním místě důvěřovat Jemu samotnému a s tímto postojem pak přistupovat k druhým lidem. Často ale naše reakce připomíná Abrahama:

- *Dále se abímelek Abrahama otázal: „Co tě k tomu mělo, že jsi udělal takovou věc?“ Abraham odpověděl: „Řekl jsem si, že na tomto místě určitě není bázeň Boží a že mě kvůli mé ženě zabijí.“ (Gn 20,10-11)*

Abraham se snaží nějak ospravedlnit své jednání – a vinu hází na druhé. Všimněte si, čím bylo jeho jednání motivováno:

1. Předsudky. Abraham si řekl, že tito lidé nemohou znát Boha ani žít v bázni Boží a proto se rozhodl, že jim bude lhát. Měl svou vlastní představu o tom, jak to bude vypadat v zemi, do které jde a podle této představy se zařídil.

Boží slovo nás varuje před předsudky. Je to vlastně vynášení soudu nad druhými lidmi bez toho, abychom poznali pravdu. Předsudky nás přivádějí k tomu, že se z nás stávají soudci, kteří posuzují nesprávně (Jk 2,1-4).

2. Strach. Zatímco abímelek a jeho lidé se třásli před Bohem a jeho soudem, tak Abraham se třásl před lidmi. To je skutečně smutné. Měl strach o svůj život, ale jak se zdá, tak ho vůbec netrápil život jeho manželky Sárý. A už vůbec se nebál toho, jak se na celou věc bude dívat Bůh. A tak se snaží ze všeho se vymluvit.

- *„Ona také vskutku je má sestra; je to dcera mého otce, ale ne dcera mé matky; stala se mou ženou. Když mě Bůh po odchodu z otcova domu nechal bloudit, řekl jsem jí: ‚Prokazuj mi toto milosrdenství: na každém místě, kam přijdeme, říkej o mně, že jsem tvůj bratr.‘“ (Gn 20,12-13)*

Abraham svádí své selhání na druhé – už se snažil to svést na gerarské, když jim vysvětloval – velmi paradoxně – že nemají bázeň Boží, a nyní se to snaží hodit na samotného Boha. Musím tady udělat jednu poznámku, která se týká Ekumenického překladu. Slovo Bůh je v hebrejštině EL. V množném čísle se to řekne ELOHÍM. Toto slovo se obvykle používá pro překlad slova Bůh. Více než tisíckrát to je přeloženo jako Bůh s velkým B. Na tomto místě se překladatelé rozhodli, že napíšou bohové. Nechápu proč – z mnoha překladů, do kterých jsem se díval, se jenom jeden jediný další překlad přiklonil k tomu, přeložit toto slovo jako bohové. Všechny ostatní (nejméně 20 dalších) zde mají slovo Bůh. Takže si to klidně doma

přeškrtněte a přepište. Rozumějte mi dobře – nechci vám radit, abyste prepisovali Boží slovo, to rozhodně ne, ale na tomto místě jsem přesvědčený o tom, že se překladatelé zmýlili a dělají z Božího přítele skutečného pohana, jímž nebyl. Z 11. a ze 12. kapitoly Genesis opravdu víme, že to byl skutečně Bůh, Hospodin, Jahve, kdo vyvedl Abrahama z Uru. Není žádný důvod, proč by tomu mělo být na tomto místě jinak. Abraham nikdy nespojoval Boha, kterého uctíval s bohy národů, mezi nimiž se pohyboval. Vzpomeňme si na jeho vyznání před králem Sodomy:

- *Pozdvihl jsem ruku k přísaze Hospodinu, Bohu Nejvyššímu, jemuž patří nebesa i země... (Gn 14,22)*

Mimochodem – také v tomto verši je slovo ELOHÍM a překladatelé neměli problém přeložit ho slovem Bůh jako na většině míst Starého zákona. Vraťme se k našemu textu a všimněte si, jak se Abraham snaží mlžit. Bůh za to může, protože on mě nechal bloudit. Skutečně to bylo tak?

- *I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.“ (Gn 12,1)*
- *A řekl mu: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Kaldejského Uru, abych ti dal do vlastnictví tuto zemi.“ (Gn 15,7)*
- *„A tobě i tvému potomstvu dávám do věčného vlastnictví zemi, v níž jsi hostem, tu celou zemi kenaanskou. A budu jim Bohem.“ (Gn 17,8)*

Abraham se snaží svalit vinu na Boha. Ale Bůh jedná s Abrahamem s láskou:

3. SPRAVEDLIVÝ NEBO SVÉVOLNÍK? (V. 14-18)

Před námi je poslední otázka k našemu textu – kdo je v tomto příběhu spravedlivý a kdo je svévolník? Odpověď je, jak se zdá, jasná. Ale Bůh nikomu nestrání a my to nakonec můžeme vidět i v našem příběhu.

- *Abímelek tedy vzal brav a skot, otroky a služebnice a dal je Abrahamovi a navrátil mu jeho ženu Sáru. Abímelek také řekl: „Hle, má země je před tebou; usad se, kde uznáš za dobré.“ (Gn 20,14-15)*

Abímelek pokojně vyslechl Abrahamovi výmluvy a potom štědře obdaroval Abrahama. Vrátil mu jeho ženu Sáru a dokonce mu dal svolení usadit se v jeho zemi. To bylo naprosto nečekané a zahanbující. Ukazuje na to na charakter abímeleka, ukazuje nám to na Boží bázeň, která ho zcela přemohla. Sáru očistil přede vším svým i Abrahamovým lidem. Abraham už ji nemusel vydávat za svou sestru, ale mohl se k ní znát také jako ke své manželce.

- *Sáře pak řekl: „Hle, tvému bratru jsem dal tisíc šekelů stříbra; to bude pro tebe na zadostiučinění v očích všech, kteří jsou s tebou. Tím vším budeš obhájena.“ (Gn 20,16)*

Myslím, že to byla skutečná úleva pro všechny. Taková úleva přichází všude tam, kde dojde k narovnání vztahů, kde dojde k vyjasnění všech věcí, kde jsou skryté věci vyneseny na světlo a lidé v bázni před Bohem hledají řešení. To je něco, co Boží slovo nazývá chozením ve světle:

- *Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu. (1J 1,7)*

Život ve světle je životem ve společenství. Je to život v pravdě, kdy se nemusíme přetvařovat a řešit, co by si druzí pomysleli, kdyby... Je to život bez předsudků, kdy můžeme jeden druhého přijímat takové, jací skutečně jsme. To je opravdu veliká výzva pro všechny křesťany. Takový život není nijak složitý, ale také to není nic snadného, jak jsme to viděli v celé této kapitole knihy Genesis. Takový život totiž znamená veliké oběti a také velikou pokoru. Bůh pokořil Abrahama a on se musel modlit za lidi, o nichž si myslel, že jsou bezbožníci, jejichž jediným cílem je ho zabít.

- *I modlil se Abraham k Bohu a Bůh uzdravil abímeleka i jeho ženu a jeho otrokyně, takže rodily. Hospodin totiž kvůli Abrahamově ženě Sáře uzavřel v abímelekově domě každé lůno. (Gn 20,17-18)*

Jak uvidíme v následující kapitole, tak Bůh otevřel lůno také Sáry a v gerarské zemi se Abrahamovi a Sáře narodil jejich čtvrtstoletí očekávaný syn zaslíbení – Izák. To byla definitivní tečka za touto velikou lekcí, kterou Abraham dostal. Znovu si totiž můžeme všimnout, že ačkoliv se celý příběh točí kolem abímeleka, tak ten, o něhož zde skutečně jde, je Boží přítel Abraham. Bůh s ním jedná a vychovává ho – stejně jako nás, k podílu na své svatosti. Co z toho všeho pro nás vyplývá?

APLIKACE

Chybující svatí

Boží slovo nám jasně ukazuje, že Abraham nebyl žádný nadpřirozený hrdina bez jediné chyby nebo bez vady na kráse. Přesto je zván přítelem Božím, přesto ho Bůh učinil praotcem věřících. Znovu ho použil jako svůj nástroj k vysvobození – tentokrát šlo o ženy z králova domu, jimž Bůh uzavřel lůna a změnil to teprve na základě Abrahamovy modlitby.

Ačkoliv nás Bůh nazývá svatými, tak nejsme ještě svatí ze své podstaty – jsme svatí jenom pro Kristovu prolitou krev, kterou jsme posvěceni. To, že jsme svatí, ještě vůbec neznamena, že bychom byli neomylní, bez chyb, nebo že se nemůžeme dopustit hříchu. Myslím, že můžeme směle prohlásit, že neexistuje hřích, jehož by se křesťan nemohl dopustit. **Tím neříkám, že to je v pořádku!** Pouze prohlašuji, že křesťan není imunní vůči pokušení ani vůči hříchu.

Někdy jsme hodně skleslí, protože bytostně prožíváme svou vlastní hříšnost – nejenom před svatým Bohem, ale zcela prakticky – ve vlastním

hříšném jednání. Cítíme se mizerně a říkáme si, jak jen se můžeme ukázat před Boží tváří. Poskvrnění, špinaví, připadáme si jako vyválení v bahně hříchu. To je skutečná realita křesťanského života a Boží slovo nám ji opakovaně dosvědčuje:

- *Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. (1J 1,8)*

Je to smutný a zoufalý stav, do něhož nás opakovaně zavádí naše hříšná přirozenost. Hřích, který v nás přebývá, chce znovu získávat vládu nad naším životem. Ale Bůh sám nám dosvědčuje, že tento hřích byl poražen a my už mu nemusíme otročit. Místo toho:

- *Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. (1J 1,9)*

Nemusíme na nic čekat, ale máme hned jít ke Kristu. On nás dobře zná. Chceme být jako Adam a Eva v ráji a schovat se před Bohem, protože jsme zhřešili. Ale Bůh to ví. Před ním nemůžeme skrýt vůbec nic. A kvůli tomuto našemu hříchu obětoval svého vlastního Syna, aby nás jeho krev očistila a posvětila. Moji milí, nečekejte na to, až budete cítit nějaké výčitky, nebo až se budete cítit mizerně – kdykoliv zhřešíte, utíkejte hned ke kříži našeho Spasitele. To je jediné místo, kde znovu budete očištěni, kde se vám vrátí váš pokoj i vaše radost.

Někdy si myslíme – selhal jsem a už nemám žádné právo sloužit Bohu. Jak by se mohl takový hříšník jako já ukázat před svatým Bohem. Ale podívejte se na Abrahama. Bůh chtěl, aby se Abraham modlil. Nikoliv spravedlivý abímelek, ale Abraham – se všemi svými výmluvami, se vším zahanbením před Bohem i před lidmi. Toto Boží jednání v nás musí vzbuzovat úžas a spolu s tím také bázeň. Podívejte se na to, jak veliký je

tento Bůh! Jen se podívejte na to, kolik milosti nám dává a s jakou láskou nás k sobě přitahuje!

Výmluvy

Svou neposlušnost často zakrýváme výmluvami na všechno a všechny ostatní! A co je nejhorší, často svádíme vinu na Pána Boha – On zapříčinil okolnosti, On nás dostal do takové situace, On nás nechal bloudit, ... Ale:

- *Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. (1K 10,13)*

Bůh nikdy nepřivede křesťana do takové situace, kdy by **musel** zhřešit!

Vždycky je nějaká další cesta, vždycky je nějaké další řešení. Abraham se bál něčeho, co se nikdy nestalo, a nemáme ani náznak toho, že by se něco takového chystalo. Bůh měl neustále vše pod kontrolou. Naše víra v naprosto svrchovaného Boha nám pomáhá právě v takových situacích, kdy jsme pokoušeni, kdy to vypadá, že se všechno spiklo proti nám, kdy čelíme problémům, těžkostem, nemocím, krizím, sporům v rodině nebo v zaměstnání – ve všech takových situacích pamatujme, že:

- *Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkrušeni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán. (Ž 34,19)*

Bezpečí

Bůh nadpřirozeně ochránil Sáru. Mimochodem – zachránil i Abrahama a nechal ho nést jenom malou část problémů, který si svou zbabělostí nadrobil. Bůh zachránil také abímeleka, když mu ukázal cestu vysvobození.

S Bohem jsme vždy v bezpečí, a to i tehdy, když nám kvůli víře půjde o život. Neexistuje bezpečnější místo, než v Boží vůli, a není méně bezpečnější místo, než mimo Boží vůli. Pán Ježíš nám slibuje:

- *Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu. (Žd 13,5)*

Kdo k Němu přijde, toho nikdy nevyžene ven (J 6,37) a o takových říká:

- *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvá. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. Já a Otec jsme jedno. (J 10,27-30)*

Spasení

Naše hříšnost nemůže zabránit Bohu, aby ostatní lidi přiváděl ke spasení. Možná bychom si mysleli, že Abrahamovo ubohé svědectví musí naprosto odradit abímeleka od Boha, ale Bůh není omezen naším svědectvím. On může všechno použít ke své slávě. To není výzva k hříchu nebo k bezbožnému jednání, ale je to výzva, abychom všechno vložili do rukou toho, který:

- *... může zachránit i zahubit. (Jk 4,12)*

JINÉ EVANGELIUM

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Satan není iniciátor, ale imitátor. Bůh má jen jediného Syna – Pána Ježíše, a satan také – syna zatracení (2Te 2,3). Existuje svatá Trojice a podobně existuje i Trojice zla (Zj 20,10). Čteme si o „Božích dětech“, a tak si také čteme o dětech „toho zlého“ (Mt 13,38). Působí-li Bůh v těch prvních chtění i činění toho, co se Mu líbí, pak je nám řečeno, že satan je duch působící „dosud v těch, kteří vzdorují Bohu“ (Ef 2,2). Existuje-li „tajemství zbožnosti“ (1Tm 3,16), tak existuje také „tajemství bezzákonnosti“ (2Te 2,7). Je nám řečeno, že Bůh skrze své anděly „označuje své služebníky na jejich čelech“ (Zj 7,3), a také se dozvídáme, že satan skrze své agenty označuje čela svých stoupenců (Zj 13,16). Je-li nám řečeno, že „Duch... zkoumá všechno, i hlubiny Boží“ (1K 2,10), potom i satan dává k dispozici své „hlubiny“ (Zj 2,24). Konal-li Kristus zázraky, i satan je může konat (2Te 2,9). Sedí Kristus na trůnu? Satan také (Zj 2,13). Má-li Kristus církve, pak satan má svůj „spolek“ (Zj 2,9). Je-li Kristus Světlem světa, pak „sám satan se převléká za anděla světla“ (2K 11,14). Vyvolil-li Kristus „apoštoly“, pak má satan také své apoštoly (2K 11,13). A to nás vede k úvaze nad „satanovým evangeliem“.

Satan je super-podvodník. Ďábel je nyní zaneprázdněn prací na stejném poli, ve kterém Pán zasel dobré semeno. Usiluje zabránit růstu pšenice jinou rostlinou, koukolem, který se svým vzhledem pšenici podobá. Zkrátka, skrze proces imitace má v úmyslu neutralizovat Kristovo dílo.

Jako má tedy Kristus evangelium, tak satan má také evangelium, přičemž to druhé je chytrým padělkem toho prvního. Satanovo evangelium je tak podobné tomu, které karikuje, že oklamává davy nespasených.

Právě na satanovo evangelium naráží apoštol, když říká Galatským: „Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte k jinému evangeliu. Jiné evangelium ovšem není; jsou jen někteří lidé, kteří vás zneklidňují a chtějí evangelium Kristovo obrátit v pravý opak“ (Ga 1,6-7). Toto falešné evangelium bylo vyhlašováno i ve dnech apoštola a na ty, kdo ho kázali, byla vyřčena ta nejhroznější kletba. Apoštol pokračuje: „Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěstovali, budiž proklet!“ S Boží pomocí se nyní pokusíme vysvětlit, nebo raději odhalit, toto falešné evangelium.

Satanovo evangelium není systémem revolučních principů ani programem anarchie. Nepropaguje konflikt ani válku, avšak na mušku si bere pokoj a jednotu. Nemá v úmyslu postavit matku proti její dceři ani otce proti jeho synu, ale upevňuje bratrského ducha, přičemž je lidská rasa považována za jedno veliké „bratrství“. Nesnaží se srazit přirozeného člověka, ale zlepšit ho a povýšit. Obhájí vzdělání a kultivaci a odvolává se na to „nejlepší v nás“. Má v úmyslu učinit z tohoto světa tak pohodlné a příjemné prostředí, že Kristovu absenci v něm nebudeme pociťovat a Bůh nebude potřeba. Usiluje o to, aby člověk byl tak zaměstnán tímto světem, že nebude mít čas nebo tendenci přemýšlet o světě, který přijde. Propaguje principy sebeobětování, charity a dobré vůle a vyučuje nás, abychom žili pro dobro ostatních a abychom byli laskaví ke všem. Odvolává se vehementně na tělesnou mysl a je oblíbená u širokých vrstev, protože ignoruje závažné skutečnosti, že od přirozenosti je člověk padlé stvoření,

odcizené od Božího života a mrtvé ve svých přestoupeních a hříších a že jeho jedinou nadějí je se znovu narodit.

Satanovo evangelium vyučuje na rozdíl od Kristova evangelia spasení skrze skutky. Vštěpuje ospravedlnění před Bohem na základě lidských zásluh. Jeho posvátným rčením je „Buď dobrý a číň dobro“, ale neuvědomuje si, že v těle žádné dobro nepřebývá. Vyhláší charakter spasení, který obrací pořadí Božího slova – charakter coby ovoce spasení. Jeho různé odnože a organizace jsou všelijaké. Abstinenční, reformní hnutí, křesťanské socialistické ligy, etické kulturní společnosti, mírové kongresy se všechny (možná nevědomě) účastní vyhlášení tohoto evangelia satana – spasení skrze skutky. Přísežný list nahrazuje Krista, sociální čistota nahrazuje osobní znovuzrození a politika a filozofie doktrínu a zbožnost. Kultivace starého člověka je považována za praktičtější než stvoření nového člověka v Kristu Ježíši a všeobecný mír se hledá mimo zásah a návrat Prince pokoje.

Satanovi apoštolové nejsou provozovatelé salonů a překupníci s bílými otroky, ale jsou většinou vysvěcenými služebníky. Tisíce těch, kdo obývají naše současné kazatelny, se již nezabývají předkládáním základů křesťanské víry, ale odvrátily se od Pravdy a věnují se bájím. Místo toho, aby zdůrazňovaly nezměrnost hříchu a vysvětlovaly věčné následky, minimalizují ho tvrzením, že hřích je pouhou neznalostí či nepřítomností dobra. Místo toho, aby své posluchače varovaly „před nadcházejícím hněvem“, dělají z Boha lháře prohlášením, že je příliš laskavý a milosrdný na to, aby poslal některé ze svého stvoření do věčného utrpení. Místo, aby prohlašovaly, že „bez vylití krve není odpuštění“, jen vyzdvihují Krista jako veliký Příklad a napomínají své posluchače, aby „šli v Jeho stopách“. O nich musíme prohlásit: „Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili“ (Ř 10,3). Jejich poselství

může znít velmi věrohodně a jejich úmysl se jeví jako velmi chvályhodný, ale přesto si o nich čteme: „Jsou to falešní apoštolové, nepoctiví dělníci, přestrojení za (napodobující) apoštoly Kristovy. A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude podle jejich skutků!“ (2K 11,13-15).

Ke skutečnosti, že jsou dnes stovky sborů bez vůdce, který by věrně vyhlašoval celý Boží úradek a předkládal Jeho cestu spasení, musíme čelit ještě další skutečnosti, že je velmi nepravděpodobné, že by většina lidí v těchto sborech byla schopná najít Pravdu sama. Rodinný oltář, kde bylo zvykem číst denně úsek Božího slova, je dokonce i v domovech formálních křesťanů z velké části věcí minulosti. Bible není vykládána zpoza kazatelny a není čtena ani v lavicích. Nároky této uspěchané doby jsou tak početné, že zástupy mají jen málo času a stále méně inklinují k přípravě na setkání s Bohem. A proto většina těch, kdo jsou příliš leniví na to, aby sami zkoumali, jsou ponecháni napospas těm, které si platí, aby zkoumali za ně, z nichž mnozí zrazují svou víru studiem a výkladem ekonomických a sociálních problémů místo Božího slova.

V Přísloví 14,12 si čteme: „Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti.“ Tato „cesta“, která „přivede k smrti“ je ďáblovým klamem - satanovým evangeliem - cestou spasení skrze lidské snažení. Je to cesta, která se „zdá přímá“, což znamená, že je představována tak věrohodným způsobem, že burcuje přirozeného člověka, je vysvětlována tak jemným a přitažlivým způsobem, že se zamlouvá inteligenci svých posluchačů. Díky tomu, že používá náboženskou terminologii, někdy se odvolává na Bibli (kdykoliv to prospívá jejímu záměru), vyzdvihuje před

lidmi vzletné myšlenky a je prohlašována těmi, kdo absolvovali naše teologické instituce, láká a klame bezpočetné zástupy.

Úspěch nezákonného mincíře závisí z velké části na tom, jak blízce se podvrh podobá opravdové minci. Hereze není tak úplně popřením pravdy, jako spíše jejím pokroucením. Proto je poloviční lež vždy nebezpečnější než úplné odmítnutí. A proto když Otec lži vstupuje za kazatelnu, není jeho zvykem kategoricky popírat základní křesťanské pravdy, spíše je tiše respektuje a poté pokračuje, aby předložil chybný výklad a mylnou aplikaci. Například by nebyl tak bláhový, aby směle oznamoval svou nevíru v osobního Boha. Jeho existenci bere za samozřejmou, ale poté předkládá falešný popis Jeho charakteru. Oznamuje, že Bůh je duchovním Otcem všech lidí, i když Písmo nám jasně říká, že jsme „skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši“ (Ga 3,26) a že „těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi“ (J 1,12). Dále prohlašuje, že Bůh je příliš milosrdný, než aby kdy poslal kteréhokoliv člena lidské rasy do pekla, i když sám prohlásil: „A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera“ (Zj 20,15). Opět, satan by nebyl tak pošetilý, aby ignoroval centrální postavu lidských dějin – Pána Ježíše Krista. Naopak, jeho evangelium ho uznává jako nejlepšího člověka, který kdy žil. Pozornost přitahují Jeho skutky slitování a skutky milosrdenství, krása Jeho charakteru a vznešenost Jeho vyučování. Velebí Jeho život, ale Jeho zástupnou smrt ignoruje, veledůležité výkupné dílo kříže nikdy nezmiňuje a Jeho triumfální a tělesné vzkříšení z hrobu považuje za jednu z naivit pověřivé doby. Je to evangelium bez krve a představuje Krista bez kříže, který je přijímán ne jako Bůh zjevený v těle, ale pouze jako ideální Člověk.

Ve 2. Korintským 4,3-4 máme text, který vrhá světlo na naše téma. Zde je nám řečeno: „Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm,

kteří spějí k záhubě. Bůh [satan] tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.“ Oslepuje mysl nevěřících skrze skrývání světla Kristova evangelia a to činí tak, že evangelium nahrazuje svým vlastním. Přílehavě byl nazván ďáblem a satanem, který sváděl celý svět (Zj 12,9). V pouhém odvolávání se na to „nejlepší v člověku“ a v pouhém napomínání člověka k tomu, aby „vedl ušlechtilejší život“, se nabízí obecný základ, na kterém se mohou lidé se všemi možnými odstíny názoru spojit a prohlašovat toto společné poselství.

Opět citujeme Přísloví 14,12: „Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti.“ Bylo pravdivě řečeno, že cesta do pekla je vydlážděna dobrými úmysly. V ohnivém jezeře bude mnoho těch, kdo vyzdvihovali život s dobrými úmysly, čestnými rozhodnutími a velkými myšlenkami - těch, kdo jednali spravedlivě, byli čestní ve svých obchodech a štedří v každém směru. Lidmi, kteří se pyšnili svou zásadovostí, ale kdo se snažili se před Bohem ospravedlnit svou vlastní spravedlností. Lidmi, kteří byli morální, milosrdní a šlechetní, ale kdo sami sebe nikdy nevnímali jako vinné, ztracené, peklo zasluhující viníky, kteří potřebují Spasitele. Taková je cesta, která se „zdá přímá“. Taková je cesta, která se zamlouvá tělesné mysli a nabízí se dnes zástupům pomýlených. Ďáblovým klamem je, že můžeme být spaseni svými vlastními skutky a ospravedlněni svými vlastními činy. Avšak Bůh nám ve svém slově říká: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru... není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“ A opět: „On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování.“

Před několika lety se pisatel seznámil s laickým kazatelem a nadšeným „křesťanským pracovníkem.“ Přes sedm let se tento přítel angažoval ve veřejném kázání a v náboženských aktivitách, ale z jistých výrazů a frází,

které používal, pisatel pochyboval o tom, zda je tento přítel znovuzrozeným člověkem. Když jsme se ho začali dotazovat, vyšlo najevo, že měl velmi nedokonalou známost Písma a jen mlhavou představu o Kristově díle za hříšníky. Nějakou dobu jsme se snažili představit mu cestu spasení jednoduchým a objektivním způsobem a povzbuzovat našeho přítele, aby studoval Slovo sám pro sebe v naději, že není-li ještě spasen, Bůh mu s radostí odhalí Spasitele, kterého potřebuje.

Jednoho večera k naší radosti ten, kdo kázal evangelium po několik let, vyznal, že předchozího večera našel Krista. Přiznal (abychom použili jeho vlastní slova), že předkládal „Kristův ideál“, a ne Krista na kříži. Pisatel věří, že existují tisíce těch, kdo jako tento kazatel možná vyrostly v nedělní škole, byly vyučovány o narození životě a učení Ježíše Krista, kdo věří v historicitu Jeho osoby, kdo občas usilují o konání Jeho zásad a kdo si myslí, že to je vše, co je třeba k jejich spasení. Velmi často takoví lidé, když dosáhnou dospělosti, odejdou do světa, narazí na útoky ateistů a nevěřících a je jim řečeno, že taková osoba jako Ježíš z Nazaretu nikdy nežila. Ale otisky raných dnů nemohou být jednoduše vymazány a oni zůstávají pevní ve svých prohlášeních, že „věří v Ježíše Krista“. Když však dojde na přezkoušení jejich víry, příliš často se zjistí, že ačkoliv věří o Ježíši Kristu mnoha věcmi, v Něho ve skutečnosti nevěří. Věří hlavou, že taková osoba žila (a protože tomu věří, představují si, že jsou proto spasení), ale nikdy nezhodili zbraně svého boje proti Němu, nepoddali se Mu ani v Něho opravdově neuvěřili svým srdcem.

Holé přijetí ortodoxní doktríny o osobě Krista, aniž by si získal srdce a aniž by Mu byl odevzdán život, je další fází té cesty, která se „člověku zdá přímá“, ale „nakonec přivede ke smrti“. Pouhý intelektuální souhlas se skutečností Kristovy osoby, který nepokračuje, je další fází cesty, která se

„člověku zdá přímá“, ale „nakonec přivede ke smrti“. Nebo jinými slovy, je dalším aspektem satanova evangelia.

A teď, kde se nacházíte? Jste na cestě, která se „zdá přímá“, ale končí ve smrti, nebo jste na úzké cestě, která vede k životu? Opravdu jste zavrhnli tu širokou cestu, jež vede ke smrti? Působí Kristova láska ve vašem srdci nenávisť a hrůzu ke všemu, co Ho popouzí? Toužíte po tom, aby nad vámi kraloval? (Lk 19,14) Spoléháte cele na Jeho spravedlnost a krev, co se týče vašeho přijetí u Boha?

Ti, kdo důvěřují vnější podobě zbožnosti, jako je křest nebo „konfirmace“, ti, kdo jsou nábožní, protože je to považováno za znak úctyhodnosti, ti, kdo navštěvují nějaký sbor nebo kapli, protože je móda to dělat, a ti, kdo se spojují s některou denominací, protože se domnívají, že takový krok je uschopní stát se křesťany, jsou na cestě, která „vede ke smrti“ - smrti duchovní a věčné. Jakkoliv čisté jsou naše motivy, jakkoliv ušlechtilé jsou naše úmysly, jakkoliv dobře myšlené naše záměry, jakkoliv upřímné naše snahy, Bůh nás nepřijme za své syny, dokud nepřijmeme Jeho Syna.

Avšak ještě klamnější podobou satanova evangelia je přimět kazatele, aby předkládali vykupující Kristovu oběť a pak řekli svým posluchačům, že vše, co od nich Bůh vyžaduje, je „věřit“ v Jeho Syna. Proto jsou tisíce nekajícných duší svedeny k domnění, že jsou spaseny. Ale Kristus řekl: „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ (Lk 13,3). „Činit pokání“ znamená nenávidět hřích, trápit se nad ním, odvrátit se od něj. Je to výsledek toho, že Duch působí, aby se srdce před Bohem kálo. Nikdo, nemá-li zlomené srdce, nemůže spásně věřit v Pána Ježíše Krista.

Opět, tisíce lidí jsou oklamávány domněnkou, že „přijaly Krista“ jako svého „osobního Spasitele“, totiž ti, kdo Ho nejprve nepřijali jako svého PÁNA. Boží

Syn sem nepřišel proto, aby spasil svůj lid v jeho hříších, ale „z jeho hříchů“ (Matouš 1,21). Být spasen z hříchů znamená být spasen z ignorování a odmítání Boží autority, znamená to opustit směr vlastní vůle a sebeuspokojování, znamená to „opustit svou cestu“ (Iz 55,7). Znamená to poddat se Boží autoritě, poddat se Jeho panování, vydat se Mu, aby nad námi panoval. Ten, kdo na sebe nikdy nevzal Kristovo „břemeno“, kdo se opravdově a usilovně nesnaží Ho těšit ve všech detailech svého života, a přesto se domnívá, že „spočívá na dokončeném Kristově díle“, byl oklamán ďáblem.

V sedmé kapitole Matouše jsou dva verše, které nám předkládají přibližné výsledky Kristova evangelia a satanova podvrhu. Za prvé, ve verších 13-14 : „Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“ Za druhé, ve verších 22-23: „Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“ Ano, můj čtenáři, je možné pracovat ve jménu Krista a dokonce kázat v Jeho jménu, a i když jsme známí světu a i když jsme známí církvi, přesto je možné, že nás Pán nezná! Jak nezbytné je tedy zjistit, kde se skutečně nacházíme! Zkoumat se a vidět, zda jsme ve víře. Poměřovat se s Božím slovem a sledovat, zda nás neklame náš nenápadný Nepřítel. Ujistit se, jestli stavíme svůj dům na písku nebo zda byl vztyčen na skále, kterou je Ježíš Kristus. Ať Duch svatý zkoumá naše srdce, rozbije naše zdi, zabije naše nepřátelství vůči Bohu, vypůsobí v nás hluboké a opravdové pokání a namíří náš pohled na Božího Beránka, který snímá hřích světa.

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349